

Em Chọn Nơi Đây

Lưu Anh Vũ

Chương 4

Sáng hôm sau Kiệt thức giấc thấy mình nằm cạnh một cô gái nhưng đầu óc vẫn còn mơ màng không biết mộng hay thực. Kiệt định véo mạnh vào đùi xem có đau không thì Chi cũng vừa thức dậy. Biết Kiệt đang cố định thần lại nên Chi cắn vào vai Kiệt thật mạnh, Kiệt vùng dậy và thấy Chi đang cười Kiệt mới hoàn hồn, cúi xuống hôn Chi và hỏi:

- Hôm qua em ngủ được không?
- Anh ngáy như còi tàu làm sao em ngủ được. Phần cũng do bị lệch múi giờ. Anh còn cảm thấy mệt không? Hôm qua anh uống nhiều quá.

- Anh cảm thấy OK. Nhưng trong cơn say không biết anh có làm phiền gì ai không.
- Chỉ phiền ở chỗ anh to xác, không ai chịu nổi, phải nhờ 2 anh chàng Mỹ, bạn anh Hai.
- Vậy thì không sao. Để anh tắm rửa xong sẽ đưa mẹ và em đi ăn sáng nhé.

Chi xuống nhà bếp thì thấy má đang nấu nướng gì đó, Chi nói:

- Má à, Anh Kiệt bảo sẽ đưa cả 3 má con mình đi ăn sáng đó má, má nấu nướng chi cho mệt.

Rồi đây má dạy con nấu theo cách người Miền Nam, con sẽ cố gắng học để nấu cho má và anh Kiệt ăn.

- Được rồi, má sẽ chỉ cho con, nhưng bữa nay mồng một má ăn chay, má tự nấu lấy. Con với Kiệt cứ tự nhiên đi, hôm khác má sẽ đi cùng.

Kiệt tắm rửa thay đồ xong thì Chi cũng đã sẵn sàng và nói:

- Thừa má tụi con đi.
- Ờ, Tụi con đi vui về. À Kiệt nè, nhớ dẫn Chi đi mua sắm cho đầy đủ nghe con.
- Dạ, má khỏi lo.

Kiệt đưa Chi đi ăn tìm sắm ở nhà hàng Tàu xong chạy thẳng xuống Westminster Mall. Trên đường đi Kiệt nói:

- Bây giờ anh lái xe, nhưng 2 tháng sau em phải lái chờ anh đi đó nha.
- Ồi Giời, 2 tháng làm sao học lái kịp, trong khi ở VN xe máy em còn chưa biết đi cơ.
- Em đừng lo, lái xe hơi còn dễ hơn xe gắn máy, lại an toàn hơn nữa. Hai tuần nữa, khi em có

thẻ An Sinh Xã Hội anh sẽ đưa em đi thi lấy phần lý thuyết, sau đó anh sẽ dạy em lái. Khoảng 3 tuần thì em có thể thi lấy bằng lái dễ dàng thôi. Rồi sau đó em thích đi xe gì anh sẽ mua cho. Nhưng giai đoạn đầu em chỉ nên đi xe cũ thôi, chưa có nhiều kinh nghiệm, lái dễ bị cọ quẹt. Sau một năm nếu em thích đi xe mới cứ nói cho anh biết anh sẽ chiều cưng.

- Anh à, em đâu xứng đáng để anh phải lo cho em nhiều thế.

- Tình yêu có so sánh hay cân đo đong đếm được đâu em. Hạnh phúc ở chỗ cho chứ không phải nhận. Hạnh phúc anh mang lại cho em chỉ là một giọt nước và cái hạnh phúc em mang đến cho anh là cả một đại dương! Thời gian một năm đầu, sau khi có bằng lái xe, em phải tập trung vào việc học tiếng Anh, sau đó anh sẽ để em tự chọn ngành nghề mà em thích để học. Nhưng theo anh nghĩ, em nên học ngành thẩm mỹ (cosmetology).

- Sao anh lại muốn em học ngành thẩm mỹ?
- Vì em đẹp, thế thôi.
- Anh chỉ khéo nịnh em không.
- Anh không nịnh đâu. Không son, không phấn, không lụa là mà em đã đẹp như thế, nếu được

săn sóc đúng mức thì không khéo anh mất em như chơi.

- Ngày trước em là một trưởng phòng, anh là công nhân bốc vác mà em còn phải chết lên chết xuống vì anh, bây giờ anh nghĩ em có thể bỏ anh được sao? Anh mà còn nói như thế nữa là em giận anh luôn đó.

- Thôi, cho anh xin lỗi. Đã tới thương xá rồi, vào đây em hãy chọn cho em bất cứ thứ gì em thích, anh sẽ chọn cho em những gì em cần. Vào đi em.

Bước vào trong Westminster Mall Chi tưởng chừng như lọt vào cõi Thiên Thai. Vì từ một nước VN nghèo đói, lại hấp thụ một nền giáo dục nhồi sọ, Chi bước vào một thế giới văn minh, xa hoa vật chất nên bị học hổng. Nhìn mặt Chi ngó ra, Kiệt thấy thương quá nên ôm sát Chi vào lòng hôn lên môi Chi một nụ hôn cháy bỏng khiến Chi thẹn thùng đẩy Kiệt ra và nói:

- Thôi anh, người ta thấy kìa.

- Người Mỹ hôn nhau ngoài đường là chuyện thường tình. Ở xứ này không ai nhìn ai đâu em.
- Em có phải Mỹ đâu.
- Xứ này là Hợp Chúng Quốc, đâu phải Mỹ trắng mới là Mỹ. Vàng đen trắng đỏ gì cũng là Mỹ hết em à.
- Nhưng thôi để về nhà rồi em cho hôn. Hôm qua ở Phi trường anh mới hôn tóc mà em đã ngượng chín cả người rồi.

Vào trong Sears Kiệt mua cho Chi một sợi dây chuyền vàng, 1 đôi bông tai, 2 chiếc nhẫn dành cho ngày cưới, 1 đồng hồ đeo tay. Đến quầy mỹ phẩm Kiệt gom hết cho Chi toàn bộ từ nước hoa, phấn son, kem dưỡng da, lotion, make-up kits v.v...cả một túi đầy, Chi nghĩ nếu không đòi về chắc Kiệt sẽ mua hết cả thương xá này quá.

- Thôi mình về đi anh, em nghĩ là đủ cho em rồi.
- Chưa đâu em, cái em cần nhất là quần áo, mình đã mua đâu.

Kiệt nhờ cô cashier đo dùm size của Chi và chính Kiệt đi gom từ quần jean, quần tây đến áo đầm, áo blouse, skirt, đồ lót, khăn mặt, khăn tắm. . . đầy 3 túi xách. Thêm mấy đôi giày cao gót, giày thể thao. Lúc tính tiền Chi hỏi hộp chờ xem Kiệt móc ra chắc cả năm dollars mới đủ. Nhưng Chi thấy Kiệt chỉ móc ra cái thẻ, kéo một cái ký tên là xong và ung dung mang hàng về. Sao cái xứ gì lạ thật, mua hàng không mặc cả, cũng chẳng trả bằng tiền!

Trên hành lang ra parking Kiệt đưa Chi vào trong beauty salon để nhờ làm lại mái tóc kiểu Sylvie Vartan cho Chi rồi đến facial care. Khi cả hai về đến nhà, má Kiệt không nhận ra Chi nữa. Vào phòng Chi diện skirt, mang giày high heel vào, nhìn mình trong gương xong xoay qua ôm hôn như mưa trên mặt Kiệt và nói:

- Đến Mỹ mới một ngày mà em đã lột xác như thế này, thảo nào anh chẳng sợ mất em. Nhưng có cô bé lẹ lem nào khi biến thành công chúa lại phụ hoàng tử bao giờ, phải không anh?
- Nhưng lỡ công chúa bị bắt cóc thì sao?
- Thì hoàng tử dọn nhà lên núi..... "Vọng Thê".

Cặp Uyên Ương đang lú lo thì má Kiệt lên tiếng:

- Hai đứa ra đây má bảo: hôm nay mồng một, hai đứa cõm nước xong, nghỉ ngơi một lát rồi lên chùa lạy Phật, tạ Ông Trên đã giúp Chi sớm đến được nơi đất lành chim đậu. Ngày mai nên đi làm cho xong những giấy tờ cần thiết. Sẵn dạo này còn nghỉ hè nên tiện thể con hãy dẫn em đi chơi đây đó, để khi đã trở lại trường học, lại vừa học vừa làm sẽ không có thì giờ để đi. Hay hai đứa muốn đi hưởng tuần trăng mật sau lễ cưới cũng được. Chuyện kế tiếp, là chuyện làm lễ kết hôn cho hai đứa để ra mắt mọi người. Nhưng trước hết Chi hãy cho má biết cách nào tốt nhất để liên lạc với bố mẹ con ở bên, để má còn mở lời xin nói chuyện trà cau giữa đôi bên cho phải phép.

Nghe thế Chi thấy cần phải góp ý:

- Thừa má, trước hết con xin cảm ơn má đã quan tâm đến bố mẹ con trước viện hôn nhân của con, nhưng trước khi lên đường sang Mỹ, con có viết một lá thư cho bố mẹ con để báo tin mừng, nhưng phải qua địa chỉ của một người quen ở Hà Nội. Vì trên nguyên tắc, đối với chính quyền địa phương thì bố mẹ con chỉ biết con đã bỏ địa phương ra đi không xin phép, mà không biết đi đâu. Nên việc liên lạc hiện nay có vẻ không mấy an toàn cho bố mẹ con. Con xin má cứ quyết định cho tụi con bên này đi. Sau này tình hình thông thoáng hơn con sẽ báo tin cho bố mẹ con sau, con tin rằng bố mẹ con sẽ hiểu và thông cảm.

Kiệt cũng đồng ý với Chi và có ý kiến với mẹ mình:

- Điều má nghĩ là đúng và cần thiết, nhưng trường hợp vượt biên của Chi khá tế nhị và phức tạp nên nếu đơn giản hoá được những lễ nghi sẽ hay hơn má à. Con muốn làm lễ cưới trước khi tựu trường, sau khi Chi đã tựu lái xe được. Và con cũng định sẽ trì hoãn việc có con cho đến khi hai đứa có nghề nghiệp vững chắc.

- Ngày cưới thì hai đứa tự quyết định với nhau, má không hỏi. Còn chuyện con cái má thấy cũng nên có sớm. Vì đứa con là sợi dây vững chắc nhứt để ràng buộc sự chung thủy của vợ chồng hơn cả những giới luật của Tôn giáo hay định chế xã hội. Tuy nhiên má cũng báo trước là nếu có con thì tụi con phải mướn người săn sóc hoặc gửi nhà trẻ chứ má thì, dù có cưng cháu tới đâu má cũng không kham nổi việc chần giữ vì má có chứng cao huyết áp. Hơn nữa Ba con mất sớm, một mình má tảo tần nuôi 3 đứa con khôn lớn, bây giờ má cần có thời gian để dành cho cuộc sống tâm linh, hướng về Phật pháp.

Sau lễ Phật ở chùa về Kiệt và Chi ngồi xem TV. Ngồi trong lòng Kiệt Chi hỏi:

- Anh, đêm nay em ngủ ở đâu?
- Thì ngủ chung với anh chứ ngủ ở đâu.
- Anh đã bảo thông thả hãy có con, bây giờ làm thế nào em có bầu thì sao?
- Anh có làm gì đâu mà em sợ có bầu?
- Chắc không đó?
- Đùa với em, chứ thực ra nói là nói như thế, nhưng nếu có con thì đã có sao đâu.

Vợ chồng Kiệt đã sống với nhau một đêm trọn vẹn ân tình. Kiệt cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi qua bao sóng gió bão bùng trong cuộc sống, Chi vẫn giữ được sự trong trắng để hiến dâng cho mình:

- Cảm ơn em đã dành cho anh trọn vẹn cái gì quý nhất ở người con gái.
- Anh đã mang em từ một xứ sở ngục tù sang một vùng trời mơ ước của bao nhiêu con người.

Em, với 2 bàn tay trắng và một mơ ước kiến thức bộn bề, đã được anh yêu thương đùm bọc, lo lắng từ đôi giày đến chiếc bông tai, em chỉ có sự trinh trắng và trái tim yêu nồng cháy xin dành trọn cho anh để nói lên sự biết ơn đối với tấm lòng biển cả mà anh đã dành cho em. Em nguyện sẽ cùng anh đi trọn con đường mà anh đã chọn.

Hai tháng sau một đám cưới đơn giản tại nhà hàng, chỉ có họ hàng và thân hữu nhà trai. Cô dâu đã khóc rất nhiều vì tủi thân. Ngày vui nhất trong đời thiếu vắng song thân, họ hàng và bằng hữu. Nhưng cũng khóc thật nhiều vì xúc động khi thấy rằng trên đời này có mấy ai được điểm phúc như mình.

Ba năm sau..... Chi đã lấy được bằng AA in Cosmetology và sang được một beauty salon ở Lake Forest, CA lấy tên là K&C Beauty Parlor. Kiệt đã lấy bằng Software Engineer và làm cho hãng McDonnell Douglas tại Huntington Beach, và vẫn là một tay chơi stock có hạng. Khi cuộc sống đã vững vàng vợ chồng Kiệt quyết định có con. Nhưng cả mấy năm sau vẫn không thấy tín hiệu gì phấn khởi. Kiệt và Chi đã làm tất cả những test cần thiết để tìm ra nguyên nhân. Đến những bác sĩ nổi tiếng nhất ở California về infertility, tốn của vợ chồng Kiệt cả trăm ngàn dollars nhưng không mang lại kết quả gì. Mẹ Kiệt thấy vậy đã an ủi Kiệt:

- Ông Trời cho mình cái này, thì hay lấy đi cái khác. Ông đã cho hai con tiền tài vật chất sung mãn thì lại không cho con cái. Như ông bà ta cũng thường nói "mất hào của được hào con" để an ủi những gia đình nghèo đông con cái. Nếu đã tin vào số mạng thì hai đứa cũng nên chấp nhận những cái gì mình đang có. Đó chính là hạnh phúc đó con.

Để cho khuây khỏa, hằng năm Kiệt lấy vacation để dẫn Chi đi du lịch khắp thế giới, từ Âu Châu, Nhật đến Úc. Nơi đâu Chi cũng thấy không bằng nước Mỹ trên nhiều phương diện, nhưng dù sao họ cũng có cùng mẫu số chung với nhau là quyền tự do của con người, thứ mà người dân Việt Nam chỉ có trong mơ. Nghĩ đến đó lòng Chi quặn đau, nhớ đến một quê hương đọa đày trong bóng đêm tăm tối, trong đó có cha mẹ Chi đang mong chờ gặp lại đứa con thân yêu duy nhất còn lại trên cõi đời nhưng vẫn biền biệt nơi đâu.

Rồi đến một ngày mùa hè 1986, Kiệt đang ở sở làm thì nhận được điện thoại của mẹ Kiệt gọi cho biết tự nhiên bà cảm thấy đau thắt ngực lan ra hai vai. Kiệt gọi ngay 911 báo địa chỉ và cho biết có người bị heart attack, cứu hỏa đến ngay. Sau 15 phút CPR, Kiệt chạy về đến nhà thì được nhân viên cứu hỏa chia buồn: bà đã qua đời!

Căn nhà của Chi và Kiệt vốn đã thiếu vắng tiếng cười của trẻ thơ nay lại vắng tiếng nói của người mẹ hiền đã bao năm vun xới, chăm lo hạnh phúc cho con cái, giờ đây càng buồn chơi với!

Không khí gia đình đã thiếu những niềm vui trọn vẹn, nhưng bù lại, trên lãnh vực tài chánh vợ chồng Kiệt đã gặt hái được những thành quả khả quan: tiệm Beauty parlor ngày càng đông khách, chứng khoán ngày càng đi lên. Kiệt đã mua lại căn nhà mà chị Anh Thư đã mua cho Kiệt ở theo thời giá, và trong bank của Kiệt vẫn còn một triệu đô.

Chương 5

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, bỗng vào mùa thu năm 1990, Kiệt nhận một lá thư của Hương, em gái của Hoà quê, viết từ thành phố Westminster, cùng thành phố Kiệt ở, cho biết Hương đã cùng chồng là Quân, cựu Sĩ Quan cải tạo, và một đứa con, sang định cư tại Mỹ theo diện HO, hiện đang tạm trú tại nhà một người bảo trợ, bạn của Quân, trên đường Edwards. Kiệt liền phóng xe đến để thăm và cũng để được nghe kể lại tất cả những gì xảy ra ở quê nhà sau khi Kiệt rời VN. Điều mà Kiệt nôn nóng để biết là tin tức của Bình, và được Hương trả lời:

- Sau khi anh rời VN khoảng 6 tháng, anh Bình có đến gặp anh Hoà để hỏi thăm tin tức về anh, nhưng không hiểu tại sao anh Hoà lại nói với anh Bình là: "*tao hông biết thằng Kiệt nào cả*", trong khi em biết lúc đó anh Hoà đã có địa chỉ của anh rồi.

- Anh hiểu rồi. Lúc đó 2 người, tên Hoà và Bình nhưng lại đang chiến tranh lạnh với nhau. Tiếc thật, anh nghĩ Bình rất cần sự giúp đỡ của anh nên mới chịu lép vế đến gặp Hoà. Nhưng cũng không thể trách Hoà được. Âu cũng là định mệnh.

Năm năm sau, 1995, sau khi Chính Phủ Hoa Kỳ tuyên bố thu hồi lệnh cấm vận chống VN, Quân đã trở thành công dân Hoa Kỳ và chuẩn bị về VN thăm cha bị đau nặng muốn gặp con lần cuối. Kiệt đến gặp Quân, trao cho Quân 500 USD và nói:

- Anh Quân à, tôi và Bình là đôi bạn chí thân. Ngày tôi xuống tàu vượt biên cũng là ngày Bình bị đưa đi vùng kinh tế mới An Điền Rạch Bắp, từ đó hai đứa mất liên lạc nhau, đã 19 năm rồi. Sau khi thăm viếng gia đình bà con họ hàng xong xuôi anh có thể giúp tôi lên vùng An Điền Rạch bắp tìm lại Bình với tên họ đầy đủ là Nguyễn thanh Bình sinh năm 1955, cha là Nguyễn thanh An. Nếu gặp thì nhờ anh đưa Bình số tiền này nói là tôi gửi biếu, cho số phone, số điện thoại của tôi cho Bình, và ngược lại lấy địa chỉ rõ ràng của Bình hay số phone (nếu có). Còn nếu không gặp, anh có thể cầm số tiền này đến bệnh viện tỉnh xem có ai bệnh đau mà không có tiền chạy thuốc thì anh cho họ dùm tôi. Cám ơn anh nhiều.

- Anh yên chí, bằng mọi giá tôi sẽ tìm.

Tháng Tư trời Cali hãy còn se lạnh, nhưng khi về đến VN, ra khỏi Tân Sơn Nhất Quân cảm thấy như lửa tấp vào mặt, nhưng nhờ những bồi hồi, rộn rã và xúc động khi được nhìn lại quê hương khiến Quân cũng quên đi cái nóng nung người của khí hậu nhiệt đới mà 5 năm qua Quân tưởng chừng đã quên.

Sau năm năm xa cách, gặp lại con, cha Quân rất mừng rỡ, tinh thần phấn chấn, cộng thêm thuốc men Quân mang từ Mỹ về nên sau một tuần lễ ông đã khá hơn nhiều. Điều này giúp Quân có thể an tâm và hăng hái đi làm cái "mission impossible" mà Kiệt đã "giao phó".

Quân có người bạn thân là Sương, có chiếc Corona cũ nhưng có máy lạnh tốt. Sương sống bằng nghề chạy taxi nên Quân cũng giúp Sương có job làm, đồng thời Sương cũng là bạn đồng hành đáng tin cậy trong "sứ mạng này". Quân chọn ngày chủ nhật để xuất hành vì ngày chủ nhật ai cũng ở nhà nên có nhiều cơ hội để gặp hơn. Bảy giờ sáng, sau khi ăn điểm tâm, Quân và Sương khởi hành. Quân bảo Sương ghé trạm xăng đổ đầy bình, và trực chỉ An Điền. Sương bảo:

- Muốn tìm người ở vùng quê thì nơi đầu tiên mình nên nghĩ đến là đến Ủy Ban Xã.
- Mà quên là hôm nay chủ nhật sao?
- Nhưng vẫn luôn có người trực .

Từ thị xã Thủ Dầu Một Sương theo Quốc lộ 13 ngược về hướng Bắc, khoảng 20km đến Bến Cát quẹo trái khoảng 10km đến địa phận An Điền. Nhìn 2 bên đồng khô cỏ cháy, tháng Tư trời vẫn chưa mưa, xe chạy trên lộ đất nên cát bụi mịt mù Quân thấy xót thương cho người dân với cuộc sống lam lũ ở đây. Trời ơi, 20 năm "giải phóng" như thế này sao?

Sương dừng lại quán nước bên đường để hỏi thăm đường đến Ủy Ban xã An Điền, được biết còn khoảng non một cây số nữa.

- Ô kia , bên tay phải.
- Ừa, sao không thấy ai vậy Sương?

Bỗng nghe tiếng hỏi:

- Mấy anh cần gì?

Một anh du kích ngồi gác trên võng dưới gốc cây xoài cả hai Quân và Sương đều không thấy.

- Chào anh. Chúng tôi muốn tìm một người bạn tên là Nguyễn thanh Bình đã đi kinh tế mới An Điền Rạch Bắp cách đây 19 năm. Chúng tôi mất tin tức của nhau từ đó.

- Theo chỗ tôi biết, thì trước đây có một khu kinh tế mới Rạch An, tức An Điền và Rạch Bắp. Người ta gọi như thế vì nó nằm giữa 2 xã An Điền và Rạch Bắp, nhưng thực tế phần đất của nó thuộc địa phận của Rạch Bắp chứ không dính gì tới An Điền cả. Các anh hãy đến Ủy Ban Nhân Dân xã Rạch Bắp hy vọng người ta có thể biết.

- Cám ơn anh. Nhưng anh có thể cho biết đường nào về Rạch Bắp?

- Hai anh cứ đi tiếp con đường đất này khoảng hai cây số, gặp ngã ba, quẹo trái chạy thêm khoảng 3 cây số nữa, Ủy Ban nằm bên tay phải.

- Cám ơn anh nhiều.

Theo lời hướng dẫn của anh du kích, hai người chạy một lúc nữa Quân hỏi Sương:

- Sao gọi là Rạch Bắp mà tao thấy toàn là tầm vông không vậy mậy?

- Thì cũng như mậy xuống Bến Tre thấy toàn dừa chứ có cây tre nào đâu.

- A! Vậy là tụi Mỹ nó cũng bắt chước VN rồi: ở California có một thành phố tên là Riverside (ven sông), nhưng đến đó chỉ thấy toàn sa mạc!

Từ đằng xa Sương đã nhìn thấy bảng hiệu của UBND xã Rạch Bắp nên chạy chậm lại và queo vô cổng. Hai người vừa xuống xe thì 1 anh từ ban công an bước ra nói chuyện cũng khá lịch sự:

- Xin lỗi mấy anh từ đâu tới, có cần chúng tôi giúp đỡ gì không?

- Dạ chúng tôi từ Thị Xã lên để nhờ địa phương giúp đỡ để tìm một người bạn đi kinh tế mới Rạch Bắp đã 19 năm nay, ảnh tên là Nguyễn thanh Bình.

- Ngay Ủy Ban xã này có một người tên Nguyễn thanh Bình, làm Văn Hoá Thông Tin, tôi không biết có phải ảnh là người các anh muốn tìm không.

- Có phải ảnh sinh năm 1955 không anh, ba của ảnh là Nguyễn thanh An?

- Vậy đúng là ảnh rồi. Nhưng nếu mấy anh muốn chúng tôi chỉ nhà thì đề nghị mấy anh cho xem chứng minh nhân dân. Xin mấy anh thông cảm, đó là nguyên tắc an ninh thôi.

Sương xuất trình CMND, Quân thì không đem passport, chỉ có bằng lái xe California và Visa do sứ quán VN ở Mexico cấp. Anh công an mới hỏi:

- Giấy tờ của anh là giấy gì mà lạ vậy?

- Dạ tôi ở Mỹ về. Đây là bằng lái xe. Ở Mỹ từ 17 tuổi trở lên ai cũng phải biết lái xe nên người ta dùng bằng lái thế cho CMND, còn đây là Visa do Sứ Quán VN ở Mexico cấp cho phép tôi được đi bất cứ nơi nào trên lãnh thổ VN.

- Thôi được rồi, chỉ cần giấy của anh kia cũng được. Chúng tôi chỉ ghi tên, số CMND và địa chỉ thôi. Bây giờ hai anh chạy ngược về hướng An Điền khoảng 500m gặp ngã ba, quẹo phải chừng 300m, thấy cái nhà tôn ở giữa đồng, đó là nhà ảnh.

Quân tặng anh xã viên một gói thuốc Pall Mall và nói lời cảm ơn. Sương vừa quẹo vô ngã ba, Quân nhìn thấy ngôi nhà lợp mái tôn giữa đồng khô là muốn mất lửa rồi. Vừa dừng xe trước sân thì từ trong nhà hai vợ chồng và đứa con gái chừng 16 tuổi bước ra với vẻ mặt ngờ ngác. Quân lên tiếng:

- Chào anh, xin lỗi, anh có phải là Nguyễn thanh Bình không?

- Vâng. Tôi đây. Xin lỗi mấy anh tìm tôi có việc gì không?

- Xin anh vui lòng cho biết hồi năm 1975, sau 30/4 anh có làm cho Sở Thủy Lợi Sông Bé phải không?

- Đúng, tôi có làm một thời gian ngắn thôi.

- Lúc đó dường như anh cùng làm chung với một người bạn thân nữa thì phải? Anh còn nhớ tên anh đó chứ?

- Đúng. Người bạn đó làm sao tôi quên được, tên nó là Đào anh Kiệt.

- Vậy anh đúng là người chúng tôi muốn tìm.

- Ôi trời, này giờ quên mời mấy anh vào nhà. Mời, mời vào. Em ơi nói con chạy mua một cục nước đá làm đá lạnh cho khách đi em.

- Thôi khỏi anh Bình ơi, tôi sắp mời anh chị và cháu kiếm chỗ nào đi ăn, cũng đã trưa rồi. Tôi

xin chào cả nhà và xin giới thiệu đây là Sương bạn tôi, ở Thị Xã. Còn tôi là Quân hiện ở Mỹ cùng với anh Kiệt. Việc trước tiên cần nói là anh Kiệt có gửi cho anh 500 đô la. Bây giờ phiền anh viết một bức thư ngắn gọn tôi sẽ mang về Mỹ báo anh Kiệt biết đã nhận được 500 USD cho anh yên tâm. Và đây là địa chỉ và số điện thoại của anh Kiệt.

Quân đọc được nỗi vui mừng trong ánh mắt của 3 người khi 5 tờ giấy 100 đô được đặt lên bàn. Và Quân cũng cảm thấy niềm hạnh phúc dâng trào trong tim mình còn cao hơn cái hạnh phúc mà họ đang có được. Bình viết xong lá thư ngắn, đưa cho Quân và nói:

- Tôi đã có lời cảm ơn Kiệt trong thư rồi. Còn người kế tiếp tôi xin cảm ơn là anh Quân và anh Sương. Không có hai anh thì món quà này cũng chẳng đến tay gia đình tôi được.

- Tôi tin rằng anh Bình có rất nhiều câu hỏi về anh Kiệt, và ngược lại anh Kiệt cũng nôn nóng muốn biết tin về anh Bình sau 19 năm mất liên lạc. Thay mặt cho Kiệt tôi xin mời anh chị và cháu cùng ra xe đi ăn tiện thể mình sẽ giải tỏa được nhiều câu hỏi của đôi bên.

Không biết vì lý do gì vợ Bình đã từ chối khéo cùng Quân:

- Cảm ơn anh Quân có nhã ý mời gia đình, nhưng theo em thấy để anh Bình thay mặt đi cùng 2 anh được rồi, dù gì thì đàn ông với nhau mấy anh nói chuyện cũng thoải mái hơn.

Quân cũng không ép ứng vì thêm nữa, vì trong nhà quá nóng, Quân chỉ muốn chạy ra xe bật máy lạnh ngay nếu không chắc ngộp thở. Quân đề nghị Bình xem cái quán nào thoáng mát làm vài chai bia và nói chuyện.

Bình đẩy chiếc xe Honda dame cà tàng ra chạy trước, không muốn đi chung xe hơi vì sợ phiền khách lại phải đưa mình về. Sương lái xe chạy theo. Chạy lòng vòng khoảng 15 phút thì Bình dừng lại cái quán có tên là "cây xoài bên cát". Quán cũng khá thanh lịch. Mỗi bàn ăn được đặt riêng trong một chòi lá, rải rác trong một vườn cây râm mát. Quân kê một bò tái chanh, một dê xào lăn và một bò lúc lắc với một két bia Saigon đỏ. Khi mời rượu được mang ra Quân lên tiếng trước:

- Anh Bình à, tôi và anh tuy chưa một lần gặp mặt, nhưng qua Kiệt tôi cũng biết khá nhiều về anh. Anh là bạn anh Kiệt thì cũng như bạn tôi. Để mừng cho buổi gặp gỡ đầu tiên này, tôi đề nghị 3 người cùng nâng ly và cạn 100% cho mát rồi nói chuyện tiếp.

- Ly tôi đã cạn, bây giờ câu hỏi đầu tiên của tôi là tại sao lúc ra đi Kiệt không cho tôi hay và bây giờ thì cuộc sống của Kiệt ra sao?

- Trả lời câu hỏi tại sao thì tôi để dành cho Kiệt trả lời. Tuy nhiên tôi cũng xin nói hé một chút là đêm đó đang nằm Bệnh Viện thì có người đến bốc Kiệt thẳng lên ghe nên Kiệt không kịp thông báo cho ai cả. Sau đó Kiệt đã cố gắng tối đa để liên lạc với anh nhưng vô vọng cho đến ngày hôm nay như anh đã thấy. Kiệt bây giờ là kỹ sư thiết kế phần mềm (software engineer) cho hãng chế tạo máy bay McDonnell Douglas. Bà xã anh Kiệt hiện là chủ một tiệm thẩm mỹ. Hai vợ chồng chưa có con. Kiệt và tôi đều sống tại California. Thế còn anh thì sao?

- Người ta nói trăm nghe không bằng mắt thấy. Căn nhà tôi đang ở đã nói lên phần nào cuộc sống của chúng tôi. Hai chục năm qua có quá nhiều điều để tâm sự cùng Kiệt, để thông thả tôi sẽ viết thư cho Kiệt. Còn bây giờ tôi cũng xin sơ lược chặng đường 20 năm qua của tôi để 2 anh rõ: một năm sau khi đến đây thì ba tôi mất vì thiếu thuốc men, và một năm sau đó má tôi cũng qua đời vì buồn rầu, ngã bệnh. Tôi là thằng chột trong xứ mù nên được làm vua. Ở xã thấy tôi dù gì cũng có mấy chứng chỉ đại học nên đưa tôi làm Bộ phận Văn hoá thông tin. Hằng ngày viết và đọc tin tức trên hệ thống loa của xã. Đồng thời phụ trách về bộ túc Văn hoá cho cán bộ địa phương. Nhờ vậy tôi đã quen được cô giáo Lan tức bà xã tôi bây giờ. Đồng lương 2 vợ chồng tôi chỉ đủ húp cháo nên ngoài công việc ở xã tôi phải đi làm thuê thêm. Ai mượn cái gì làm cái đó bắt kể ngày đêm để lo cho đứa con gái đang học cấp 3.

Nghे thế Quân không muốn nghe thêm nữa vì càng nghe càng đau lòng xót dạ. Quân đề nghị:

- Thôi anh Bình, bao nhiêu đó cũng đủ để tôi hiểu cuộc sống của gia đình anh. Tôi sẽ nói lại với anh Kiệt và tôi tin là anh Kiệt sẽ không muốn thấy và cũng sẽ không chấp nhận cho cái vòng tròn nghịch cảnh này có cơ hội để vây lấy anh nữa đâu. Ngày mai trời lại sáng. Xin anh cứ giữ vững niềm tin và hãy cạn ly.

Ba người vui vẻ với nhau cho đến chai thứ năm thì mắt Bình bỗng lờ đờ, mặt thì đỏ như tôm luộc. Quân hỏi:

- Bình. Anh có sao không?

Bình lẹo lưỡi và cố gắng nói:

- Mấy năm nay tôi có ly bia nào trong bụng đâu. Hôm nay vui quá, uống hơi bạo nên

Và Bình đã gục tại chỗ, không còn biết trời trăng gì nữa. Sương thì cuốn lên và nói:

- Quân, mày hại thằng Bình rồi. Bây giờ đổ nợ ra mày tính sao đây?

- Có mẹ gì đâu. Có ai uống 5 chai bia mà chết đâu mà?
- Chết thì hồng chết, nhưng làm sao đưa cái thân nó về đây?
- Để tao gọi tính tiền xong tao sẽ tính tới nó. Rồi. Bây giờ mày phụ tao một tay đưa nó lên xe hơi, băng sau cho nó nằm. Mày chạy chiếc Honda của nó, tao sẽ lái chiếc xe hơi của mày, OK?
- Trời nóng đổ lửa thế này mà bảo chạy xe gắn máy chắc tao đứt bóng sớm.
- Nhưng rồi biết đường nào mà chạy? Lúc ra khỏi nhà nó, tao ỷ y cứ bám đuôi Honda của nó mà chạy nên bây giờ tao thua không nhớ nhà nó ở đâu nữa.
- Mày hồng phải dân nhà binh nên chậm tiêu quá. Để tao hỏi chủ quán xem đường nào về Ủy Ban Xã Rạch Bắp. Từ Ủy Ban về nhà nó chỉ là chuyện nhỏ. Quân lấy giấy viết ghi rõ lộ trình xong và nói:
- Nào chạy theo tao.

Quân chạy chậm chậm khoảng 15 phút thì tới UBND Rạch Bắp, lấy được điểm chuẩn, chạy tiếp về nhà Bình, kè Bình vô tới bộ ván, giao trả chiếc Honda, chào vợ con Bình, hẹn ngày tái ngộ. . .

Vừa về tới Cali Quân điện ngay cho Kiệt. Biết vợ chồng Kiệt đang ở nhà, Quân đến ngay để tường thuật tất cả những chi tiết về chuyến đi tìm Bình cũng như tổng quát về cuộc sống hiện tại của gia đình Bình cho vợ chồng Kiệt, và giao bức thư tay lời cảm ơn của Bình. 2 vợ chồng rất xúc động, nhất là Chi, khi liên tưởng đến hình ảnh Chi trao lệnh sa thải cho Bình cách đó gần 20 năm.

Hai tuần sau Kiệt nhận thêm một bức thư của Bình qua Bưu Điện:

Rạch Bắp, ngày . . . Tháng . . . năm 1995

Thân gửi vợ chồng Kiệt,

Mừng và rất bất ngờ khi đường dây liên lạc đã được nối lại sau 20 năm gián đoạn. Trước hết tao muôn lập lại lời cảm ơn nghĩ cũng không thừa về số tiền mà vợ chồng mày đã ưu ái gửi cho gia đình tao. Đúng là hạn hán gặp mưa rào.

Kể tiếp là những chuyện mà tao không thể kể cho Quân được vì không tiện.

Sau khi về Rạch Bắp, thời gian đầu tao phải lo ổn định nhà cửa. Nhờ số tiền một ngàn đồng mày cho, tao trữ được một số thuốc INH cho ông già dùng được 3 tháng, ông khá hơn nhiều so với lúc mới đến. Nhưng khi hết thuốc tao không tìm đâu ra tiền để mua thuốc tiếp đành chạy xuống Sở Thủy Lợi tìm mày, nhưng mấy anh em nói là mày bị ống cống đè gãy chân nên đã giải nghệ. Nhưng tao biết chân mày đâu đã gãy nên tao vô phòng vật tư tìm cô Lan Chi để hỏi. Người ta bảo là cổ đã chuyển công tác rồi. Không biết giờ này cổ ở đâu. Cô ấy quả là một người Cộng sản hiếm hoi, đẹp người, đẹp nết và giàu lòng nhân ái. Cầu mong con đường trước mắt cô sẽ luôn đầy những hoa thơm và quả ngọt.

Trở về Rạch Bắp tao đành đi mua Streptomycine về tiêm cho ông hàng ngày vì Strep rẻ hơn INH nhiều. Sau 3 tháng, thấy bệnh tình không khá, tao muối mặt đến gặp thằng Hoà què may ra biết tin tức về mày. Nhưng vừa mở miệng là nó nạt một phát, tao chạy trốn chết về Rạch Bắp nhìn ông già từ héo dần đi theo ngày tháng, để rồi cuối năm đó ông ra đi. Rồi một năm sau bà già tao bị chứng LEUKEMIA ngặt nghèo rồi cũng đành đoạn bỏ tao.

Xứ Rạch Bắp khi ho cò gáy này vì thiếu người nên, dù biết tao là ngục, chính quyền ở đây vẫn xử dụng tao làm cán bộ Văn hoá thông tin cho tới giờ này. Khi dạy lớp bổ túc Văn hoá tao quen với một cô giáo dạy chung tên Lan. Thấy tao ở một mình lủi thủi sau khi mẹ mất, cô cũng thường đến an ủi cháo rau bếp núc. Tình cảm hai đứa lớn dần theo thời gian và trở thành vợ chồng nhưng không có đám cưới. Đến năm 1979 tao có con gái đầu lòng (và duy nhất) đặt tên là Lan Anh. Lan Anh lớn lên trong nghèo khó nhưng rất hiếu học. Hiện cháu đang học trường cấp 3 Thị Xã nên phải mượn phòng trọ để ăn ở và đi học. Điều đau đớn là con tao lại thuê cái phòng trong chính căn nhà mà ông Nội nó đã tạo nên, nay đã đổi chủ. Để lo cho con đi học, ngoài công việc ở xã tao phải làm thuê làm mướn bất kể ngày đêm và bất kể nặng nhẹ với hy vọng con sẽ thoát được cảnh

nghèo như cha mẹ nó đã chịu đựng.

Kiệt thân, hôm ngồi nhậu với Quân tại quán Cây Xoài, Quân có nói với tao là: "anh Kiệt mà biết được hoàn cảnh của anh thì nhất định anh sẽ không chấp nhận cho cái vòng nghịch cảnh đó tự do quẩn quít lấy anh đâu". Trong đám bạn bè mình thì có lẽ tao là người hiểu tính của mày nhất và mày cũng rất hiểu tính tao. Bởi vậy tao cũng dè dặt để nhắc mày là làm gì thì cũng phải nhớ là tình chồng ý vợ. Nếu vì tao mà gia đình mày không vui thì tao cũng xin dứt khoát không dám nhận sự giúp đỡ của mày đâu, dù sao thì tao cũng đã quen với cái nghèo 20 năm qua rồi.

Đạo này không còn cảm vận nữa hy vọng sẽ sớm có bang giao để mày về thăm lại chỗ làm xưa, nay chỉ còn là kỷ niệm. Người xưa đã đi rồi. Sở dĩ giải thể, lão Toại đã bị khai trừ cũng chẳng biết trôi giạt về đâu. Trái đất vẫn tròn. Đời vẫn còn có nhau. Rồi sẽ gặp lại nhau.

Thân,
Bình .

Đọc xong thư 2 vợ chồng Kiệt mỗi người suy tư một hướng, nhưng cái chung vẫn là buồn cho số phận của Bình. Chi nói với Kiệt:

- Như vậy anh Bình vẫn chưa biết em là vợ anh.
- Anh chưa nói cho Quân biết 3 đứa mình ngày xưa làm chung cơ quan. Dưới mắt Quân thì

Lan Chi là một người xa lạ đối với Bình nên đâu có duyên cớ nào để Quân nhắc đến tên Lan Chi trước mặt Bình, vậy thì làm sao Bình có thể biết em là vợ anh.

- Nhờ vậy em mới biết được cái nhìn trung thực của anh Bình đối với em. Bây giờ anh lo viết thư cho anh ấy cho biết cái kế hoạch mà mình đã bàn để giúp đỡ cho anh ấy, kèm theo bức ảnh cưới của mình xem anh ấy có nhận ra không. Nếu biết em là ai thì chắc là anh ấy không còn lo chuyện tình chồng ý vợ nữa.

Westminster, ngày . . . tháng . . . năm 1995

Bình thân thương cùng gia đình,

Nhịp cầu đã được nối lại sao 20 năm gãy đổ. Tao không đủ chữ nghĩa để nói lên nỗi vui mừng khi Quân về cho hay đã tìm được mày và gia đình. Trước hết cho tao gởi đến mày một lời xin lỗi muộn màng khi tao ra đi mà không kịp có một lời từ giả và để lại bao nhiêu nỗi khổ đè nặng trên vai mày. Đọc thư mày 2 vợ chồng tao đau lòng lắm. Nhưng thôi, chuyện quá khứ hãy để cho quá khứ ngủ yên. Bây giờ hãy nói chuyện hiện tại và tương lai.

Việc trước tiên là phải lo cho Lan Anh. Bằng mọi giá vợ chồng tao sẽ đem Lan Anh sang Hoa Kỳ du học. Ngày mai tao sẽ chuyển cho mày 10 ngàn đô la (chia làm 4 đợt, mỗi đợt 2 ngàn rưỡi. Để khỏi phải báo cáo Bộ Tài Chánh Hoa Kỳ) và đề nghị mày nên chuẩn bị từng bước như sau:

1. Mua cho Lan Anh một chiếc xe gắn máy để làm phương tiện đi học. Mua máy móc, TV, băng hoặc đĩa để học thêm tiếng Anh tại nhà, đồng thời chọn một Trung tâm Anh Ngữ có uy tín để theo học và phải lấy được bằng TOEFL (Test Of English as a Foreign Language)
2. Đừng bắt Lan Anh phải phụ giúp việc nhà nhiều để ảnh hưởng đến việc học và phải ăn uống, nghỉ ngơi đầy đủ. Vợ chồng mày cũng nên thôi, đừng làm thuê mướn nữa, để có sức khỏe và thời gian mà lo cho Lan Anh.
3. Mỗi 6 tháng phải cho Lan Anh đi khám sức khỏe, đặc biệt phải chụp hình phổi. Vì nếu phổi có vấn đề thì việc nhập cảnh Mỹ rất khó khăn, làm trì trệ việc học.
4. Mua 1 tủ lạnh để bảo quản thức ăn thức uống.
5. Gắn một điện thoại để tao và mày liên lạc dễ dàng hơn.

Đó là 5 việc chính nên làm ngay. Đến cuối năm lớp 10 tao sẽ gửi giấy tờ về để Lan Anh điền và gửi qua cho tao. Còn một việc cũng nên nhắc để mày lo: tao nghe Quân nó nói là nhà mày lợp tôn, nóng oi ả thì làm sao con cái nó ngồi tập trung để học được. Cố gắng sửa nhà lại đi. Thiếu bao nhiêu cứ cho tao hay. Ngoài ra bắt đầu từ năm tới, mỗi đầu năm tao chuyển cho mày 5 ngàn đô la để lo cho Lan Anh, cho tới khi Lan Anh đặt chân tới Hoa Kỳ. Sau đó sẽ tính tiếp.

Vài hàng để gọi là nổi lại nhịp cầu với vợ chồng mày.

Hẹn thư sau. Chúc sức khoẻ

Kiệt

PS: hãy nhìn kỹ trong hình để biết vợ tao là ai. Lúc đó mày sẽ không còn ngại chuyện tình chồng ý vợ nữa.

Bình đang chuẩn bị đọc bản tin buổi trưa trên hệ thống loa của xã thì anh Văn thư của xã báo là Bình có thư nước ngoài. Vừa mở phong thư ra, một bức ảnh cưới cô dâu chú rể lộng lẫy trong những bộ đồ cưới sang trọng được chụp năm 1978. Chú rể là Kiệt còn cô dâu trông rất quen nhưng không nhận ra ai. Để bức ảnh sang một bên Bình đọc thư, không tin vào mắt mình nữa. Thật vậy sao? Vợ chồng Kiệt lại tốt với mình đến như thế cơ? Cuối thư Kiệt còn dặn hãy nhìn kỹ bức ảnh. Ô! Đúng rồi, Lan Chi! Trời, như vậy là Kiệt và Lan Chi đã rủ nhau xuống tàu vượt biên cùng lúc rồi. Hèn gì nó đã không kéo mình cùng đi được. Vậy là nó đâu có tốt với mình. Ừa, mà nếu không tốt thì sao nó dám gửi cho mình cả chục ngàn đô la mà còn hứa sẽ đưa con mình sang Mỹ du học nữa? Bao nhiêu câu hỏi đang đầu đả nhau trong đầu Bình thì có người nhắc Bình tới giờ phát thanh rồi. Bình hối hả đọc lấp vấp mấy bản tin buổi trưa đến nỗi vợ Bình nằm nhà nghe còn muốn bực dọc.

Đọc xong Bình phóng xe chạy về nhà thì thấy vợ đang đứng chờ trước nhà và hỏi:

- Hôm nay làm gì mà anh đọc chỉ mấy bản tin mà lấp vấp cả chục lần vậy?
- Bình ném cho vợ bức thư và nói:
- Em đọc đi.

...

Mặt vợ Bình rạng rỡ, mắt sáng hẳn lên và nói:

- Một tin vui quá lớn cho gia đình mình như vậy mà anh lại có vẻ không vui là sao?
- Em đâu biết rằng vợ Kiệt chính là Lan Chi trưởng phòng vật tư ở sở Thủy lợi mà anh đã từng

nói với em đó.

- Vậy thì đã sao đâu?

- Trước khi vượt biên Kiệt nói với anh rằng: "khi nào đi tao sẽ kéo mày đi luôn". Nhưng giờ chót có lẽ vì tiếng gọi của con tim nên Kiệt đã chọn Lan Chi thay vì anh.

- Chỉ có vậy mà anh buồn anh Kiệt à? Theo em, giả thuyết anh đặt ra chẳng có cơ sở gì cả. Nếu anh Kiệt bỏ rơi anh vì Lan Chi thì ảnh đã không gửi ảnh cưới của hai người về cho anh rồi. Và nếu ảnh là người xấu như anh nghĩ thì ảnh nhờ người đi tìm anh làm gì. Những người xấu thì khi được sống trên nhưng lựa không bao giờ họ quan tâm đến người cùng khổ cả. Và nếu cho đó là sự thực đi nữa anh cũng không thể trách ảnh được. Người ta thường chết cho tình yêu hơn là chết cho tình bạn. Anh phải tự hỏi chính anh trong trường hợp đó anh sẽ chọn ai. Và lại nếu cho là anh Kiệt đã làm sai, bây giờ nghĩ lại ảnh muốn làm một cái gì để sửa sai, điều đó có đáng trách không? Khách quan nhận xét, em thấy anh đã nghi ngờ anh Kiệt nhiều hơn là nghi ngờ chính bản thân anh. Giả thuyết anh đặt ra chỉ là 1 trong 1001 giả thuyết có thể dẫn đến chuyện nên duyên chồng vợ của hai người, một xác suất quá nhỏ để có thể kết luận một vấn đề, thế mà anh có thể chủ quan đến mức độ ích kỷ. Nếu anh vẫn khẳng định anh Kiệt là người xấu thì vẫn còn kịp thời gian để anh chối bỏ tình bạn đó. Ngày mai anh có thể viết thư tuyên bố chấm dứt nó và từ chối mọi sự giúp đỡ của ảnh kể cả trả lại 500 đô la mà anh Quân đã mang đến tận nhà cho anh. Tóm lại giờ này em mới nhận ra anh chỉ độc là sĩ diện dỏm và tự ái vặt. Anh hãy tự hỏi trên đời này có bao nhiêu người thương con anh như anh Kiệt? Cũng may, Lan Anh nó chưa biết chuyện này. Nếu biết chắc nó sẽ chết vì đặt hy vọng quá cao để rồi thất vọng nào nê. Nếu anh ngại viết thư thì để mai em viết cho. Và khi nhận được thư, em nghĩ anh Kiệt và Lan Chi sẽ vui mừng vì đã kịp thời phát hiện ra cái thực chất của một tình bạn mà suốt 20 năm qua họ đã hằng ấp ủ và vun xới.

Sáng hôm sau chủ nhật, Lan Anh từ Thị Xã đạp xe về mua bánh mì và thịt quay về bồi dưỡng cho ba má vì tiền ba má cho còn rủng rỉnh. Về gần đến nhà bỗng thấy má chạy ngược chiều, hỏi ra, má bảo ra Bưu điện Bến Cát rồi về liền. Về đến nhà Lan Anh cắt bánh mì, xấp thịt quay lên bàn sẵn chờ ba má về ăn. Vừa bày xong lên bàn thì Bình cũng vừa đọc xong tin tức buổi sáng về đến nhà. Thấy thức ăn trên bàn Bình hỏi:

- Con ở Thị Xã về mua đồ ăn cho ba má phải không?
- Dạ. Ba chờ chút xíu má về rồi cùng ăn cho vui ba.
- Ủa má con đi đâu?
- Hồi nãy trên đường về ngược chiều má nói với con má ra Bưu Điện Bến Cát rồi về liền.

- Trời, thôi chết rồi.

Bình vừa kêu Trời vừa phóng lên Honda trực chỉ Bến Cát để Lan Anh ở nhà ngỡ ngàng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Bình cố gắng xiết mạnh ga để đuổi theo vợ, ngăn cản việc gửi thư cho Kiệt. Vợ Bình chưa hiểu cái ưu tư của Bình là nếu phải thọ ơn Kiệt vì tương lai đứa con gái thì cũng chấp nhận được. Nhưng đàn ông này phải thọ ơn một người nữa, Vợ Kiệt, mặc dù biết đó là một người tốt, Bình vẫn ngại rằng mình sẽ được hiểu là lợi dụng không? Nhất là khi sự giúp đỡ đó quá lớn lao. Bình định sáng sẽ giải thích cho vợ. Nhưng thức vậy thấy vợ còn ngủ nên đành để sau khi đọc tin tức về hăng nói. Không ngờ về đến nhà vợ đã nhanh chân hơn Bình tưởng. Chiếc Honda của Bình đã 30 tuổi già lại phải ề cổ ra hú dưới trời nóng trên 35 độ C chẳng mấy chốc đã đứng máy và bốc khói. Bình lại phải hì hục đẩy bộ ngược về nhà. Đẩy một đoạn đang muốn té phở thì Lan chạy trò tới hỏi:

- Xe sao vậy, và anh đang định đi đâu?
- Anh rượt theo em để ngăn việc em gửi thư cho Kiệt, vì anh biết em đã hiểu sai ý anh rồi. Anh cố rú ga nên xe đã bị lộn dên. Mà em đã gửi chưa?
- Em đi được nửa đường sức nhớ hôm nay chủ nhật đâu có ai cần thư tính cước phí cho mình đâu, đành quay về.
- Thôi, em xé bỏ nó đi. Bây giờ phụ anh đẩy chiếc Honda về.
- Trời đất, em làm sao đẩy nổi. Cũng tại anh tất cả nên anh phải cố mà đẩy, em không phụ đâu, em về trước.

Lan chạy rồi, Bình há hốc đầy cái cửa của vợ, vừa đi vừa chửi: "mẹ kiếp, đúng là giáo Tàu đâm bụng Chệt"! Phải hôm qua mình cứ việc vui vẻ phấn khởi thì bây giờ đâu có vất vả thế này.

Lan Anh ở nhà cũng bồn chồn không biết ba má đã có chuyện gì với nhau, định xách xe đạp chạy ra Bến Cát xem sao thì má Lan Anh về tới.

- Chuyện gì thế má? Lan Anh hỏi.
- Không có gì hết con à.
- Má lại dấu con rồi. Sáng nay thấy ba phóng xe đi tìm má là con biết có chuyện rồi. Nhưng thôi, má không muốn nói thì con đành chịu.
- Má thương con quá, chắc má cũng không thể dấu con được. Bác Kiệt của con hứa bằng mọi giá bác sẽ mang con sang Mỹ du học nhưng ba con vì một chút sĩ diện hão, ổng từ chối. Nên sáng nay má định ra bưu điện gửi thư báo cho bác Kiệt biết để bác khởi công. Không hiểu ba con nghĩ gì sau đó, lại đuổi theo má lấy lại bức thư. Vì phải ép ga để rượt theo má, xe bị lộn dên nên ổng đang ị ạch đẩy cái xe. Kia, về tới rồi kia. Nếu con muốn rõ sự việc, hãy xin phép ba con để đọc bức thư của Bác Kiệt gửi cho Ba ngày hôm qua.
- Ụa, xe làm sao vậy ba? Lan Anh hỏi.
- Nó đòi tiền rồi con. Mà không sao, ba sẽ bỏ tiền tân trang nó lại hoàn toàn như xe mới vậy.
- Nghe ra thì rất hay, nhưng liệu ba có đủ tiền để làm không?
- Muốn biết đủ không con cứ xem bức thư này.

Bình ném cho Lan Anh lá thư từ Mỹ Quốc của Kiệt. Lan Anh Bình tĩnh đọc, không nhảy cẫng lên như Bình tưởng vì đã được má cho biết trước rồi. Đọc xong Lan Anh nói với ba:

- Ba à, du học là ước mơ lớn nhất của giới trẻ ngày nay, đặc biệt là du học Mỹ. Riêng với con thì mơ ước cũng chỉ là ước mơ vì hoàn cảnh gia đình mình. Nhưng bây giờ thì khác. Bác Kiệt sẽ biến ước mơ của con thành hiện thực. Được như vậy con nghĩ là phước phần của con là do công đức của ông bà, của ba mẹ đã tạo nên, để ngày nay con gặp được bác Kiệt. Con rất hiểu tâm trạng của ba lúc này. Ba không muốn phải thọ ơn một người nào để rồi không bao giờ trả được. Nhưng ba cứ yên tâm, khi thành tài, dĩ nhiên con không thể nào trả ơn lại cho bác Kiệt, nhưng con nguyện sẽ đem hết khả năng của mình về quê hương để giúp đỡ vô vụ lợi cho những người nghèo khổ, thực sự cần đến bàn tay của con. Đó là ước vọng của con và cũng là một cách để trả ơn bác Kiệt. Và con tin rằng ơn trên sẽ bù đắp lại cho bác Kiệt gấp bội những gì mà vợ chồng bác Kiệt đã ưu ái dành cho con ngày hôm nay.
- Như vậy là con đã hiểu ý ba rồi. Hôm qua ba chưa kịp nói hết ý ba thì má con đã nả pháo tới tấp vào người ba. Ba chỉ mới nói một vế của vấn đề. Vế thứ hai dù ba chưa nói ra nhưng con đã hiểu, đúng là con gái của ba. Thôi kêu má con ra ăn thịt quay rồi mình bàn tiếp. Bây giờ con thích đi loại xe gì cứ cho ba biết, Dream hay Wave?

- Wave được rồi ba. Dream phải có bằng lái. Khi có xe con sẽ không ở trọ nữa. Sáng đi chiều về với ba má cho gần gũi để bù cho những ngày con sẽ phải xa ba má tới nửa vòng trái đất. . .

Lan thấy không ổn nên nói với con gái:

- Không được đâu con. Làm như vậy mỗi ngày con phải ngồi trên xe gắn máy thêm 2 giờ, 1 đi và 1 về, lại tốn xăng nữa.

- Má quên rằng nếu ở nhà trọ mỗi ngày con vẫn tốn 2 giờ để nấu nướng cộng với tiền thuê nhà mà vẫn không được ở gần ba má.

- Thôi con cứ chọn cách nào thoải mái cho con hơn thì chọn.